

HEINE KÖLTEMÉNYEIBŐL

FORDÍTOTTA

ENDRŐDI SÁNDOR

A. Tarnovskij
HO

- 182 -

BUDAPEST.

LAMPEL ROBERT (WODIANER F. ÉS FIAI

CS. ÉS KTR. UDVARI KÖNYVKERESKEDÉSÉNEK KIADÁSA.

Minden jog fentartva.

40798

Bimini.

Csodahivés rég elhervadt
Kék virága! Egykor, akkor,
De gyönyörűn virágoztál
A halandók szíve mélyén!

Egykor, akkor! Az az idő
Maga is egy nagy csoda volt,
Oly sok csoda történt akkor,
Hogy semmin sem csodálkoztak.

Mint a szokás hétköznapi
Prózáját, az ember akkor
Tömérdék oly csodás dolgot
Látott, melyek örültségben —

Tulszárnyalták az elgyötrött
Agyvelejű szerzetesek
S lovagkönyvek legörültebb
Meséit és legendáit.

Im, egy reggel menyasszonyként
Az oczeán kék habjából
Bűvös csodaföld bukott föl:
Egy nevető új világ.

Uj világ uj emberfajjal,
 Uj füvekkel, madarakkal,
 Uj fákkal, uj állatokkal
 Es uj világbetegséggel.

Ezenközben a mi régi,
 Jól megkopott vén világunk
 Szintén nagyon átalakult
 Es csodás lett igazán.

Megujult a modern szellem
 Varázsától, erejétől,
 Schwartz Bertholdnak konyhájától,
 Meg egy másik, mainzi ember —

Ördögűző hatalmától,
 Ugyszintén a mágiától,
 Ama könyvektől, melyeket
 Nagy szakállú boszorkányok —

Aegyptomból és Byzánzból
 Hozzánk hoztak, tolmácsoltak:
 Az egyik a „Szépség“ könyve,
 A másik az „Igazság“-é.

Mind a kettőt isten maga
 Fogalmazta, különböző
 Égi nyelven s mint mi hiszszük
 Önkezűleg írta le.

S azzal a kis rengő tüvel
 — Tengerészek csodatúje —
 Ugyanakkor útat talált
 Mesés, gazdag Indiába,

A fűszerek rég keresett
 Országába, hol buján és
 Süppedőn és összevissza,
 Földön kúszva, szétterülve —

Phantastikus nagy növények
 — Fűvek, cserjék, fák, virágok —
 Növényvilág valóságos
 Ekességi illatoznak,

Betegséget meggyógyító,
 Egészséget betegítő,
 Titokzatos őserejű
 Ritka, furcsa fűszerek.

S hogy India kert-ajtaja
 Tárva volt, — a tömjénszagnak
 Valóságos óceánja
 S bódítóan kellemetes —

Kéjes, rontó illatoknak
 Egész árja, vízözönje
 Hömpölygött át onnan túlról
 S földte el az ó-világot.

Mintha tűzláng érte volna :
 Az emberek ereiben
 Forrott a vér, égett a vágy
 Élvezet és kincs után.

Sőt csak „arany!“ volt a jelszó,
 Mert e sárga kerítővel
 Megszerezhet magának az
 Ember minden élvezet.

Arany! Ez volt a spanyolnak
 Első szava, midőn betört
 Az indián kunyhójába —
 S csak azután kért vizet,

Mexiko és Peru látta
 Az aranyláz orgiáját,
 Pizarro és Cortez szinte
 Henteregtek az aranyban.

A quitói templomharcznál
Lopez Vacca ellopott egy
Tíz mázsás nagy arany-napot,
Hanem aztán pergő koczkán

Még az' éjjel elvesztette
S közmondássá lett a népnél :
„Lopez volt az, ki a napot
Napkelt előtt eljátszotta.“

Nagy játszma volt ! S ők mindnyájan
Nagy zshiványok, orgyilkosok,
(Egy ember sem tökéletes !)
De ők csodákat míveltek —

Túlszárnyalták az iszonyú
Porosz-burkus soldateskát,
Holofernes és Radeczky
S Haynau rémes vérengzését.

A csodák ez idejében
Csodákat tett minden ember :
Elhitte a lehetetlent
S lehetetlen dolgot végzett.

Csak a bolond kételkedett,
Józan ember hitt erősen,
És a bölcs — az fejet hajtott
Minden uj meg uj csodára.

S különös, hogy ma egész nap
E regés kor egy regéje —
Don Juan Ponce de Leonnak
Története zsong fejemben,

A ki egykor felfedezte
Floridát, de mindhiába
Keresgélte vágyainak
Szép szigetjét : B i m i n i t.

Bimini! A te nevednek
Zengésekor kebelemben
Reszket a szív — régen meghalt
Álmaim is ébrednek,

S rám merednek homlokuknak
Tépett, hervadt virágával;
Eltemetett csalogányok
Ujra zengnek körülém . . .

S felriadok összevissza
Rázva beteg tagjaimat,
Oly hévvel, hogy bohóc-ruhám
Szinte szakad, szétreped.

Végül mégis kaczagnom kell,
Mert úgy rémlik: papagájok
Rikácsolják pajkosan és
Abrándsosan: Bimini!

Múza, segíts! Parnasszusi
Hegy tündére, ég leánya,
Légy velem és áraszszad rám
A költészet mágiáját.

Jer, mutasd meg bűverődöt,
Varázsold át dalomat
Regeszerű szép hajóvá
S vidd, röptsd el Biminibe.

— Ime! alighogy kimondtam,
Vágyam teljesítve van!
Jó hajógyár a gondolat:
Készen áll a szép hajó.

Ki jön velem Biminibe?
Hölgyek, urak, szálljatok be!
Kedvező szél, kedvező hab
Fogja vinni víg hajónkat.

Nemes urak! szenvedtek-e
Köszvénybajban? Drága hölgyek,
Homlokotok fehér lapján
Van-e egy-egy kis redőcske?

Jertek velem Biminibe!
Ott bizonynyal kigyógyultok
E siralmas nyavalyákból.
Vizi gyógymód lesz a kúra.

S ne féljeteK, hölgyek, urak,
Hajóm biztos. Fenékszárnya,
Bordázata — mint a tölgyfa —
Olyan erős lejtí vers.

Phantaziám a kormányos,
A vitorlát jó kedv fujja,
Fürge élcz a hajó-inas —
Eszünk lesz-e? nem tudom.

Hasonlat: a vitorlarúd,
Túlzásom: a hajó-árbocz,
Zászlóm: sötét-vörös-arany,
Romantikus, regés színek.

Regevilág tengerén át
Kék habokon, kék ködön át
Hasítja a barázdákat —
Regeszerű, szép hajóm.

A hullámos kék azurban
Hajóm előtt sziporkázva
Széles fejű delphin-sereg
Lobicskol és kevereg.

És hátukon nyargalásznak
Az én vizi hírvivőim,
A kis köpczös amorettek
Hangos tárogató-sípot,

Bizarr kagylótülköt fúva. —
 Ámde haliga! Most hirtelen
 A tengermély habjaiból
 Vihogás és kaczaj hallszik.

Ah! ismerem ezt a hangot,
 Ezt az édes-gúnyos hangot,
 A szívtelen habléányok
 Kaczagnak ki engemet.

Engem és bolond-hajómat
 A jó-bolond útasokkal
 És az egész bolond-utat
 Távól Bimini felé.

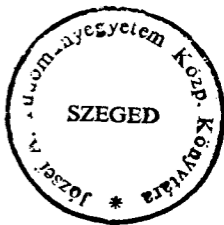
I.

Cubasziget tengerpartján
 — Síma csöndes vizeitükörben
 Arczát hosszan nézegetve —
 Egy magányos férfi áll.

Öreg már, de spanyolosan
 Feszes mint a gyertyaszál;
 Öltözéke felemás, mert
 Katona is, tengerész is.

Sárga, szarvasbőr-kabát van
 S széles halásznadrág rajta,
 Bőhímezésű aranyos öv
 Tündöklik a derekán,

Ezen csüng a hivatalos
 Toledói gyíkleső;
 Szőrkalapján vérszínpiros
 Kakastollak lengedeznek.

S ábrándosan árnyazzák be
 Sok vihartól fáradt arczát,
 Melyet a kor és kortársak
 Egykép rútol megviseltek.

A redők közt, melyeket kor
 S viszontagság véstek azon,
 Nem egy kényes sebhely látszik,
 Be nem forradt kardcsapások.

Nem is éppen rózsás kedvvel
 Nézegeti az öreg úr
 Azt a csöndes, tükrös vizet
 S rajta rengő, komor arczát.

Int is olykor a kezével
 És elúzné bús látványát, —
 Majd a fejét csóváltatja,
 Felsóhajt s így szól magához:

„Hát ez Juan Ponce de Leon,
 Ki don Gomez udvaránál
 Apród volt s az Alkad-leány
 Dús uszályát hordozá?

Hej, az karcsu s vig legény volt!
 Aranyfürtök földték fejét
 S ebben rózsás gondolatok,
 Könnyelműség kergetőztek.

Lova léptét Sevillának
 Minden hölgye jól ismerte
 S ha az utczán végignyargalt,
 Rohantak az ablakokhoz.

És ha nyelvét megcsattantva
 Szólitotta hű kutyáját —
 Oh, az a hang általzengett
 A piruló nők szivén.

Hát ez Juan Ponce de Leon,
 Ki a mórok réme volt
 S mint a gazt, úgy kaszabolta
 A turbános fejeket?

Granada nyílt rónaságán
 A keresztény összes tábor
 Szeme előtt avatott fel
 S tett lovaggá don Gonzalvo.

S ugyanazon nap estéjén
 Az infansnő sátorában
 Vig zenénél táncoltam az
 Udvar legszebb hölgyeivel.

De az egész estély alatt
 Sem a zenét, sem a szép nők
 Enyelgésit nem hallottam, —
 Csak dobogtam, mint egy csikó.

És az egész estély alatt
 Nem hallottam semmi mást, mint
 Első aransarkantyúim
 Vig pengését, szép zenéjét.

Később aztán komoly lettem
 S hirre vágyó; és Columbust
 Második nagy világutján
 Hűn kísértem, hűn szolgáltam.

Hűn kísértem, hűn szolgáltam
 Ezt a másik nagy Kristófot,
 A ki az üdv sugarával
 Hajózott át a vadakhoz.

Soha, sohasem felejtem
 Szelid arczat. Némán túrt és
 Keservét csak éjjelenként
 Mondta el az égnek, habnak.

Midőn aztán nagy útjából
Visszament, én Ojedához
Szegődtem és együtt szálltunk
A habokon uj kalandra.

Don Ojeda hős lovag volt,
Izról-izre hős bizonynyal,
Arthur király asztalánál
Nem ülhetett jobb s vitézebb.

Vivni, vivni! ez volt az ő
Főleme s hahotázva
Küzdött meg a vad csordákkal,
Akik gyakran körülfogták.

Ha mérgezett nyil találta,
Tüzes vasat vett kezébe
S hahotázva égette ki
Mérges, fájó sebhelyét.

Egyszer övig gázolva az
Ismeretlen kijáratu
Ingoványban, találomra
Étel nélkül, ital nélkül —

Már harmincz nap, hogy bolyongtunk,
Tévelyegtünk s a nagy útban
Százhusz ember közül nyolczvan
Elveszett a szomjuságtól. —

Az ingovány mind mélyebb lett,
Mind sűrűbb a jajveszéklés,
De Ojeda nem csüggedt el,
Nevetett s mi újra biztunk.

Ő utána bajnoktársúl
Bilbaóhoz csatlakoztam —
Ez bátor volt, mint Ojeda,
De a harczban jártasabb.

A gondolat minden sassa
Ott fészkelte az ő agyában
S mint a napfény, nagylelkűség
Sugárzott ki nagy szivéből.

Ő szerzett száz királyságot
Spanyolhonnak s így többet, mint
Európa s többet érőt,
Mint Velence s Flandria.

S ezért a száz királyságért,
Mely nagyobb mint Európa
És emellett gazdagabb, mint
Velence és Flandria —

A jutalom egy kötél volt.
Bilbaót, mint gonosztévőt
Szent Sebestyén piacán
Irgalmatlan felkötötték.

Olyan igaz, nagy lovag
És oly hősi lélek sem volt —
De kitűnő hadvezéri
Elme: Cortez Ferdinand.

Abban a kis hadseregben,
Mely Mexikót meghódítja —
Ott valék. E hadjáratnak
Szintén elég kalandja volt.

Sok aranyra tettem ott szert,
Hanem kaptam sárga lázt is.
Ah! jó adag egészséget
Kellett hagynom Mexikóban.

Az arannyal megtöltöttem
Hajóimat s bízva saját
Csillagomba: felfödöztem
E helyt: Cuba szép szigetjét,

És itt mostan kormányozok
 Arragoni Ferdinandnak
 S castiljai Juannának
 Kitüntető kegyelméből.

Elnyertem hát mindent, a mit
 Balga ember vágyva hajhász ;
 Magas kegyet, hirt, rangot, a
 Calatrava rendet is !

Helytartóvá lettem itten,
 Százezernyi pesosom van,
 Aranyrudak, — drágakövek,
 Igazgyöngyök szinte zsákszám.

Ah, e gyöngyök látására
 Bús leszek, mert azt gondolom :
 Jobb volna, ha fogam volna,
 Mint volt ifju éveimben !

Ifju fogak ! Fogaimmal
 Elveszett az ifjuság is !
 Értetlen puha inynyel
 Kérődzöm, ha rágondolok.

Ifju fogak ! Ifjuságom !
 Hogyha visszaválthatnálak :
 Mily szivesen odaadnám
 Érettetek minden gyöngyöm,

Százezernyi pesot érő
 Gyémántomat, aranyomat,
 S ráadásúl od'adnám a
 Calatrava rendet is !

Vegyétek el rangom, hírem,
 Gazdagságom ! Ne mondjátok :
 Excellenza — de hijjatok
 Majomnak, vagy Gimplinek !

Oh én áldott szűzanyám!
 Könyörülj meg szegény, örült
 Szolgádon, kit hiúság bánt,
 Szégyen öl és hervaszt titkon.

Neked, neked vallom csak be
 Mindazt, a mit titkon érzek
 S mit soha be nem vallanék,
 Semmi szentnek fenn az égben.

Mert e szentek férfiak mind
 S férfiember szánva még a
 Mennyekben se mosolyogjon
 Juan Ponce de Leon fölött.

Oh szűzanyám, te asszony vagy
 S bár szépséged mocsoktalan,
 Nem mulandó, változatlan —
 Bölcs sziveddel mégis érzed,

Mit érez az elmulandó
 Gyarló ember, hogyha teste
 Dús erői, büszkesége
 Gyengül, elhull, összeomlik.

Ah, lásd, a fák nálunk sokkal
 Boldogabbak! Az őszi szél
 Mindannyinak egyidőben
 Sodorja le lombja ékét —

S rideg télben pusztán állnak,
 Nincs közöttük fiatal fa,
 Melynek üde koronája
 Gúnyolná a vénebb fákat.

Mig mi nálunk, embereknél
 Külön éljük életünket:
 Az egyiknél késő tél van,
 A másiknál kikelet.

S kétszeresen fáj az aggnak
 Az öregség, mikor ifju
 Duzzadozó erőket lát. —
 Oh én áldott szűzanyám,

Szabadítsd meg tagjaimat
 A kor e bús, zord telétől,
 Mely fejemre havat hullat
 S megfagyasztja véretem.

Mondd a napnak: ereimbe
 Öntsön újra tüzet, lángot;
 A tavasznak: ébreszsze fel
 Szivemben a fülmiléket,

A rózsákat! Oh add vissza
 Égő ajkam, dús hajamnak
 Színaranyát, szűzanyám!
 Oh add vissza ifjuságom!"

S ahogy Juan Ponce de Leon
 Magában ezt mind elmondta:
 Hirtelen elfödte arczát,
 Eltakarta két kezével.

És azután sirt, zokogott
 Oly hevesen, viharosan,
 Hogy remegő ujjain át
 Csakugy omlott sűrű könnye.

II.

Mint afféle hajós ember:
 Ott marad az agg a parton
 És mint egykor hajójában,
 Most is függő-ágyba' hál.

S azt akarja, hogy mostan is
 Érezze a hullámringást,
 Mely oly gyakran elaltatta:
 Himbáztatja hát az ágyát.

Kéka, egy vén indián-nő,
 Végzi ezt a hinta-munkát
 S a lovagról pávafarkkal
 Űzi el a moskitókat.

És míg ez a vén gyereknek
 Bölcső-ágyát himbálgatja —
 Dalba kezd: egy régi regét,
 Mesemondát dudorászat.

Bűbáj van tán a regében?
 Vagy az asszony dalhangjában,
 Mely miként a csíz-csicsergés
 Vig, bohókás? . . . Ezt dalolja:

„Kis madárka, kis kolibri,
 Vezess minket Biminibe!
 Szállj előttünk, — mi utánad
 Fölzászlózott csónakokban.

Kicsike hal, kis Brididi,
 Vezess minket Biminibe!
 Úszsz' előttünk, — mi utánad
 Ékes, fényes evezőkkel.

Bimininek szép szigetjén
 Örökös a kikelet —
 Kék égen aranypacsirták
 Énekelik: trilili!

Sűrű bozóttá borulnak
 Ott a karcsu, dús virágok,
 Hő szenvedélyt illatoznak,
 Szinök buján égető.

Köztük órjas pálmák állnak ;
 Ingó, rengő lombornyőjük
 Árnycsókokat, nyájas hűset
 Lenget le a virágokra.

Bimininek szép szigetjén
 Csörgedez a csodaforrás,
 Bűvös helyen buzog fel a
 Megifjulás csodavize.

Ha egy hervadt virágszálat
 Megharmatoz néhány cseppje :
 Fölvirul a virág újra
 S teljes, pompás lesz megint.

Ha egy fonnyadt, száraz ágat
 Megharmatoz néhány cseppje :
 Az ág újra kibimbózik
 S visszacapja régi lombját.

Ha ki öreg s megizleli —
 Fiatallá lesz megint
 S mint gubóját könnyű lepke —
 Ugy ledobja vén korát.

Sok vén ember, a kit e viz
 Ujra ifjuvá büvölt,
 Sihederként restelt, szégyelt
 Visszatérni hazájába.

S több anyácska, ki e vizből
 Visszaitta ifjuságát —
 Szintén nem mert hazamenni.
 Az ujdonsült üdeséggel,

S a jó lelkek ott maradtak
 Mindörökre Biminibe,
 Ott marasztá őket az üdv,
 Az örökös kikelet.

Örök-ifjuság hazája,
 Oh szép sziget, Bimini!
 Minden vágyam csak feléd von
 Ég veletek, jó barátim!

Te vén macska Mimili,
 Öreg kakas Kikrikí!
 Ég veletek! Soh' se jövünk
 Biminiből vissza mi!"

Igy dalolt a nő. Lovagja
 Szenderegve hallgatá, és
 Néha-néha álomhangon
 Nyögdécselte „Bimini!"

III.

Vidám napfény ragyogja be
 Cuba sziget öblét, partját;
 Ma a kék ég tiszta boltja
 Nevető, kék gyönyörűség.

Bájos tavasszal homlokán,
 Smaragdszinü öltözetben
 Menyasszonyként feldiszipve
 Tündököl a szép sziget.

Lenn a parton, tarkán-barkán,
 Mindenféle kora s rangu
 Ember sűrög föl s alá, de
 Szívök mintha egy szív volna —

Egy gondolat, egy vigasz
 Üdvözít ma minden embert;
 Ez az öröm sugárzik, ég
 Annak az ősz apácának —

Szemében is, a ki ottan
 Mankón biczeg, tipeg-topog
 S olvasóját számlálgatva
 Miatyánkját mormolgatja ;

Ez az öröm, ez a vigasz
 A Señora szép arczán is,
 Akit aranypalankinban
 Hoznak amott czifra szolgák

S ki szájában rózsát tartva
 Ránevet a hidalgóra ;
 Ez meg bajsztát pödörgetve
 Vigan halad oldalán.

Ez az öröm sugárzik, ég
 A katonák feszes arczán,
 Ép úgy, mint a papok arczán,
 A melyen ma nincs redő.

Hogy' dörzsölik kezeiket
 A fekete, vézna szentek!
 S tokáját hogy' simogatja
 Az elhizott kapuczinus!

A püspök is, ki különben
 Mindig komor, ha misére
 Kell mennie, mert nem ülhet
 Azonnal a reggelihez —

Most még ő is víg arczot vág,
 Karbunkulus orra fénylik
 S az ünnepi diszruhában
 Mosolyogva lépeget

Baldachintól beárnyazva,
 Tömjénfüsttől elborítva
 S kísérve az aranybrokát
 Öltözetü diszpapoktól,

A kik arany-napernyőket
Tartanak a fejük fölött;
Látva őket, azt hihetnők
Óriási vándorgombák.

Mise után a nagy menet
Megindul az oltár felé,
Mely a szabad ég alatt van,
Tengerparton felállítva

S fölékítve virágokkal,
Szent képekkel, szalagokkal,
Arany-, ezüst-, pálmadiszzsel
S vígan égő gyertyácskákkal.

Püspök úr ő méltósága
Végezi a szent szertartást
S fölszentelés, imádság közt
Áldást akar mondani —

Arra a kis hajó-rajra,
Mely ott reng a kikötőben,
De azonnal vitorlát bont
S száll keresni Biminit.

Igen, igen! E hajókat
Ponce de Leon szerelte fel
Mindennel, hogy felkeresse
Azt a régi szigetet, hol —

Az ujhodás csodavíze
Csörgedezik — és a partról
Sok ezer meg ezer áldás
Kiséri az új Megváltót,

Őt, a világ jótevőjét;
Mert mindenki azt hiszi, hogy
Visszajövet mindenkinek
Hoz egy palaczk ifjuságot.

Némelyik már gondolatban
 Előre is nyelegeti
 S támolyog a kéjtől, mint a
 Kikötőben rengő hajók.

Öt járműből áll a kis raj,
 Egy karavell (ez nagyobb a
 Többinél), két középszerű
 És két kisebb brigantinből.

A karavell tengernagyi
 Hajó s büszke zászlaján —
 Castilia, Arragonia
 S Ponce de Leon címere leng.

Mint egy órjás lomblugas
 Nyírgallyakkal, füzérekkel,
 Pompás virág-guirlandokkal
 S lobogókkal van diszítve.

Speranza a hajó neve
 S a hajónak hátsó részén.
 Látható is ez a donna
 Kemény tölgyből kifaragva,

És befestve olajmázos
 Jó színekkel, melyeknek a
 Zápor és szél meg nem árthat.
 Tisztességes figura.

Téglavörös az orczája,
 Nyaka, melle téglavörös;
 Vállfűzője — ez már zöldszin
 A kabátja szinte zöld.

Zöldszin még a fejbúbja is,
 Haja szuroksötét, szeme
 S szemöldöke szintén ilyen,
 Egy horgonyt tart a kezében.

A flotilla személyzete
Körülbelül száznyolczvan lény,
Ezek között csak hat nő van
S ugyanannyi pap is van ott.

A karavell fődélzetén
Nyolczvan ember és egy dáma,
A ki magát Ponce de Leont
Boldogítja. Neve : Kéka.

Igen bizony! Kéka asszony
Dáma lett és úgy híjják, hogy —
Hogy : Sennora Juanita,
Amióta Ponce de Leon

Udvari légy-kergetővé,
Fő-fő hamak-himbálóvá
S a jövődő életital
Pohárnokává nevezte.

E hivatal jeleképen
Arany serleg van kezében
S tunikája felcsiptetve,
Ahogy egykor Hébe hordta.

Gyönyörű brüsszeli csipkék,
Igazgyöngyök, több sorosan
Ékítik a vén sennora
Fonnyadt báját gúnyosan.

Karaib és rococo és
Pompadouri keverékben
Tornyosodik föl a haja
És ez a haj számtalan kis —

Madárral van át-tüzdözve,
Melyeknek a tollazata
Mindenféle szép szint játszik :
Drágakövek szintörése.

Az a bolond, madarakkal
 Áttüzdözött furcsa hajzat
 Kitünően illet Kéka
 Furcsa papagáj-arczához.

Szint' ily furcsán érdekes volt
 Ponce de Leon alakja is,
 Ki erősen bízva abban,
 Hogy fiatal lesz megint —

Már előre fiatalos
 Öltözetbe öltözött
 És ugyancsak fölkapkodta
 A legujabb divatot.

Akár csak egy vig legénykén —
 Ezüst csengős, csucsos czipők,
 Sávolyozott nadrág, melynek
 Jobbik fele rózsaszín volt,

Balfele meg zöldszínű;
 Idres-bodros atlas-kabát,
 Rövid köpeny, félvállt vetve,
 Baret három darutollal.

Igy öltözve, kezében egy
 Lantfélével föl és alá
 Lebegett az admirál úr
 S osztogatta a parancsot.

Parancsolta, hogy a horgonyt;
 Fel kell szedni rögtön, mihelyt
 Azt jelzik a partról, hogy a
 Szertartásnak vége van.

Továbbá, hogy induláskor
 Minden hajó ágyuja
 Három tuzat üdvözléssel
 Üdvözlje Cuba népét.

Parancsolta — s nevetett és
 Sarkán körbe forgolódott,
 Édes remény, álomital,
 Teljesen megrészegíték.

És ujjait levágta a
 Lanthurokra, szinte csattant,
 S fáradt, megtört hangokon
 Inkább nyögte, mint dalolta :

„Te kis madár, Kolibri!
 Te kicsi hal, Brididi!
 Mutassatok nekünk utat:
 Merre, hol van Bimini!?”

 IV.

Juan Ponce de Leon nem volt
 Sem bolond, sem hebehurgya,
 Mikor a fejébe vette,
 Hogy elhajóz Biminibe.

A szigetnek létezésén
 Egy perczig sem kételkedett,
 Erről a jó Kéka néni
 Nótája is kezeskedett.

S a tengerész babonásabb,
 Mint bárki a nagy világon:
 Szüntelenül szeme előtt
 Lobognak az ég csodái.

S körülzúgja végtelen viz
 Titokteljes hullámárja,
 Melyből egykor — a mint tudjuk —
 Aphrodite született.

A még jövő néhány versben
Hűségesen elbeszéljük,
Hogy lovagunk mennyi vészen,
Mily bajokon ment keresztül.

Ah! ahelyett, hogy a régi
Sinlődésből lábadt volna:
Új köszvény és számos egyéb
Új nyavalya kezdte ölni.

Fiatalságot keresve —
Vénebbé lett napról-napra;
S összeaszva, elcsigázva
Érkezett meg abba a bús —

Csöndes néma tartományba,
Ahol árnyas cyprusok közt
Szintén csodás gyógyerővel
Egy folyócska folydogál.

Lethe-viz e jó viz neve!
Igyál egyszer csak belőle
S elfeleded minden, minden
Fájdalmadat, szenvedésed.

Jó viz és jó föld az ott!
A ki egyszer odajutott,
Nem hagyja el soha, — mert az
A valódi — Bimini.

Tannhäuser.

I.

Sátánnal nem kell czimborálni,
 Ti jó keresztény emberek!
 Egy dalt dalolok Tannhäuserről,
 Hogy védelmezzem lelketek.

Nemes Tannhäuser jó lovag volt,
 De kéjvadászó s ingatag:
 Kiköltözött a Venus-hegybe
 S teljes hét évig ott maradt.

„Szép hölgyem, drága Venus asszony,
 Isten veled, te életem!
 Tovább itt nem maradhatok, hát
 Adj egy kis „Urlaub“-ot nekem.“

— „Nemes vitézem, jó Tannhäuser,
 Ajkam' ma csók nélkül hagyád:
 Csókolj meg gyorsan s valld be nyiltan,
 Miért vagy ily levert, mi bánt?“

Nem a legédesb izű borral
 Itattalak naponta én?
 S a legszebb rózsákat naponta
 Nem homlokodra fontam-é?“

„Szép hölgyem, drága Venus asszony,
 Sok volt a bor, a szerelem.
 A lelkem tőlük lett beteggé,
 Keserűbb iz kell most nekem.

Elég volt a kaczaj, a tréfa,
 Hadd sírjak immár könnyeket
 És csüggedt főmet hadd borítsa
 Tövis a lágy rózsák helyett.“

— „Nemes vitézem, jó Tannhäuser,
Te czivakodol én velem,
Pedig megesküvél ezerszer,
Hogy nem léssz hozzám hűtelen.

Jer, jer! Vonuljunk be szobánkba
Élvezni boldog titkokat:
Hótestem, liljom tagjaim tán
Majd újra felvidítanak!“

„Szép hölgyem, drága Venus asszony,
Testednek örök bája van,
Sokan hevültek eddig érted
S hevülnek eztán is sokan ;

De hogyha rájuk gondolok, kik
Öledbe hajták fejöket —
A sok, sok hősré s istenekre :
Elvesztem minden kedvemet,

És szinte-szinte megutálom,
Hótested, liljom-tagjaid,
Tudván, hogy édes kéjeikben
Még annyi más is osztozik!“

— „Nemes vitézem, jó Tannhäuser,
Kár, kár az ilyen csúf beszéd!
Oh inkább vertél volna meg, mint
Ezt sokszor, másszor is tevéd!

Oh inkább vertél volna meg, mint
Ily sértő szókat mondj nekem
S ily mély sebet vágj — háladatlan
Keresztény! — büszkeségemen.

Mert végtelen szerettelek, hát
Összes jutalmam tőled ez?
A zárt kaput magam nyitom fel,
Legyen veled az ég! Mehetsz!“

II.

Rómában zúgnak a harangok
 És zengnek a szent énekek,
 Nagy körmenetnek árja hömpölyg,
 Közül a pápa lépeget.

Ez ő, a jámbor Orbán pápa,
 Fején a hármaskorona,
 Biborpalástja dús uszályát
 Bárók viszik utána ma.

„Oh szent atyám, hatalmas pápa,
 Ne menj, míg nem szóltam veled,
 Míg meg nem gyóntam s meg nem mentesz
 A tűzpokoltól engemet!”

A szent énekek elnémulnak,
 A nép hátrább, hátrább vonul.
 Ki ez a sápadt arcú vándor?
 A pápa előtt térdre hull.

„Oh szent atyám, hatalmas pápa,
 Te kötsz és oldasz lelkeket:
 Ments meg hát a pokolkinoktól,
 Az ördögöktől engemet!”

Nevem: Tannhäuser. Sokat éltem.
 Bevallom: kéjvadász vagyok.
 Kiköltözém a Vénus-hegybe
 S teljes hét évig laktam ott.

Nincs szebb asszony, mint Venus asszony,
 Igéző, csábos nő-alak;
 Mint napsugár, mint virágillat;
 Oly lágyak ajkán a szavak.

Virág körül szállong a lepke
 S kelyhéből mézet színi vágy :
 Úgy röpködött körötte lelkem
 Csókdosva rózsás ajakát.

Búbajos arczát körülfolyják
 Hajának szilaj árjai
 S ha rád néz villogó szemével,
 El fog a hangod állani.

Ha rád néz villogó szemével,
 Úgy érzed: végkép rabja vagy ;
 Karjából én is csak nagy bajjal
 Tudtam kitépni magamat.

De bár oly messze, messze hagytam :
 A bűvös nő tekintete
 Üldözve száll mindütt utánam
 És int, hogy — vissza, vissza te !

Nappal csak bolygok, mint kísértet,
 De éjjel izzó tűz vagyok —
 Velem van újra álmaimban,
 Mellettem ül, nevet, ragyog.

Ragyogó fogsorral nevet rám,
 Vigan és egészségesen,
 És mikor így nevetni hallom :
 Sírnom kell, sírnom hirtelen.

Szeretem őt — kimondhatatlan
 S e szerelemnek árja von,
 Zuhatag ez, mely nem tűr gátat,
 Csak zúg és omlik szilajon.

Szökellve, bűgva, tajtékozva
 Rohan a vad sziklákön át
 S ha nyakát szegi százezerszer,
 Azért csak vágdat, foly tovább.

Birnam a mennyet, asszonyomnak
 Adnám én gazdagságait:
 Neki a napot és a holdat,
 A csillagokat sorra mind.

Szeretem őt kimondhatatlan,
 Emésztő tűzzel, igazán,
 Vagy ez a tűz a mély pokolnak
 Örökké tartó tüze tán?

Oh szent atyám, hatalmas pápa,
 Te kötsz és oldasz lelkeket:
 Ments meg hát a pokolkinoktól,
 Az ördögöktől engemet!"

Kezét magasra felemelve
 A pápa ekként jajgatott:
 „Tannhäuser, oh boldogtalan lény,
 Segíteni rajtad nem tudok.

Az ördög, kinek neve Venus,
 Gonoszabb, mint a többi más,
 Nem menthetlek ki szép körméből,
 Számodra nincs szabadulás!

Lelkeddel kell most megfizetned
 A kéjt, mit tested élvezett:
 Örök tüzekre vagy taszítva —
 A kárhozat lett végzeted!"

III.

Tannhäuser fölsebzett lábakkal,
 Ahogy csak birt, úgy sietett:
 Mikor elérte Venus várát,
 Már késő éjfél lehetett.

A szép hölgy felriadt s az ágyból
 Kiugrott gyorsan, hirtelen
 És átölelte két karjával
 Tannhäusert szenvedélyesen.

Orrából sűrű vér patakozott,
 Könyektől csillogott szeme,
 Lovagja halvány arcját vérrel
 S könyekkel borította be.

Ez odadőlt az ágyra némán,
 Egyetlen szót sem ejtve ki,
 Venus meg a konyhába fordult,
 Hogy levest főzhessen neki.

Hozott levest, puha kalácsot,
 Feltört lábát is megmosá,
 Haját gondosan kifésülte
 Szeliden mosolyogva rá:

„Nemes vitézem, jó Tannhäuser,
 De régesrég nem láttalak;
 Beszéd el: merre kóboroltál,
 Mondd el: hol jártál ez alatt?“

„Szép hölgyem, drága Venus asszony,
 Itáliába mentem én:
 Dolgom volt Róma városában,
 Aztán hozzád siettem én.

Hét dombra van építve Róma
 S Tiber vizével szép nagyon;
 A pápával is összejöttem —
 Téged tiszteltet, angyalom.

Visszajövet láttam Flórenczet
 És bebolyongtam Milanót;
 Azután nemsokára jöttek
 A svájci nagy kapaszkodók.

Mikor az Alpeseken jártam :
Havazott szépen, hallgatag',
A sasok vijjogtak köröttem
S nevettek rám a kék tavak.

Szent-Gotthard ormán jól hallottam
Hogy' hortyognak a németek :
Harminczhat fejdelem virrasztgat
Mélységes álmaik felett.

Sok tudomány van Göttingában,
De szörnyen meddő mindenik :
Koromsötétbe botorkáztam
S fényt nem láttam seholsem itt.

Végül: Hamburgba is benéztem,
Nagy, népes város, szép helyen ;
Majd máskor elmondom, galambom,
Mi minden történt ott velem.

Románczok.

I.

Rhampsenit.

Mikor Rhampsenit király
 Belépett a csarnokokba:
 Lánya fennen hahotázott
 És kaczagott minden szolgálta.

Eunuchok, szerencsenek
 Mind kaczagtak, mind röhögtek
 S a múmiák meg a sphynxek
 Nevettökben majd eldőltek.

„Azt hittem — szólt a király-lány —
 Hogy a tolvajt már megcsiptem,
 De a kópé csak egy ilyen
 Holt kart hagyott a kezemben.

Most már értem, hogy' jutott be
 A te kincses kamarádba
 S hogy vihette el a kincset
 Lakat, retesz s zár daczára.

Varázskulccsal jár a kópé
 S azzal felnyit minden ajtót.
 Mindegy neki: gyenge lakat,
 Vagy hatalmas tölgyfa-ajtók.

Én nem vagyok erős ajtó
 Így hát nem is álltam ellen:
 Orizvén a kincset, éjjel
 Egy kincsecském elvesztettem.“

Szólt s kaczagott a királylány,
Végigtánczolt a szobában,
Az apródok, eunuchok
Kitörtek uj hahotában.

És kaczagott és nevetett
Egész Memphis város aznap,
Még a buta Nílus-vizi
Krokodílok is kaczagtak —

Hallván szólni a kürtöket
És a dobokat peregni,
Miközben a királyi szót
A hirnök így hirdette ki:

„Mi Rhampsenit, Egyiptomnak
Fejedelme — jól halljátok:
Hón szeretett híveinknek
Üdvözetet, barátságot!

Junius hó harmadika
S negyedike közti éjen,
Krisztus előtt ezerkétszáz
Huszonnégyben — azon évben —

Történt, hogy a kincstárunkból
Egy tolvaj sok ékszert, kincset —
Ellopott és nem is egyszer,
De kétszer meglöpött minket.

Hogy a tettes lépre jőjjön:
Kincseinknek drága halmán —
Ott altattuk saját lányunk'
De meglopta őt is csalfán.

Hogy e lopás véget érjen
És ezentúl nyugton éljünk:
Megmutatjuk a tolvajnak
Rokonszenvünk', becsülésünk'...

S azért saját leányunkat
 Vegye nőül, úgy akarjuk:
 Mától fogva herczeggé lesz
 És a trónt is rája hagyjuk.

Mivel pedig vő-urunknak
 Czimét senkisé isméri:
 Fejedelmi kegyelmünket
 E hír adja tudtul néki.

Kelt: Január harmadikán,
 Ezerkétszáz huszonhatba
 Krisztus előtt. Rhampsenitus,
 Saját kezű név alatta!"

És a király szavának állt:
 Veje lett az ügyes tolvaj
 S Rhampsenitnek holta után
 Ő is jól bánt Egyiptommal.

Uralkodott, védelmezte
 A munkát, az észet fölöttébb —
 S úgy beszél, hogy alatta
 Nagyon kevés lopás történt.

II.

A Hardenbergen.

Keljetek fel, régi álmok!
 Nyilj meg, nyilj meg, én szívem!
 Édes dalhang, könnyes bánat,
 Folyjatok rejtélyesen!

Itt bolyongok, hol fenyő zúg
 S mormol, csattog gyors patak,
 Hol a délczeg szarvas lépdél
 S pajkos rigók dallanak.

A hegyeken bolygok újra,
Vad kőszálak tetején,
Hol hajnali sugarak közt
Romok állnak feketén.

És leülök álmodozva .
S tünt időkre gondolok:
Mikor még itt élet pezsgett
S pompa fénye ragyogott!

Gaz földi a tornateret,
Hol megvitt a hős lovag
S harczí díjt nyert, legyőzvé a
Versengő legjobbakat.

Buja repkény az erkélyen, —
Ott volt a szép hölgy helye,
Ki aztán a büszke győzöt
Szép szemével győzte le.

Hős lovagot, győztes hölgyet
A halál rég sírba vitt —
Ez a sötét, szikár lovag
Legyőz minket sorra mind!

III.

Találkozás.

Vidám zene zendül a hársak alatt,
Tánczolnak az ifjak, a lányok;
Kettő lebeg ott, a kit senki sem ismer,
Szép, deli, karcsu virágok.

Lebegnek alá-föl vidor arczczal,
De kissé idegen-szerűen,
Egymásra kaczagnak, rázzák fejöket,
És suttog a lány sebesen:

„Szép ifju, mi lengedez a fejedem?
Tűzliliom, szép, nyiladozó!
Az csak a tengeri mélybe' terem:
Valld be, te nem vagy a földre való.

Valld be: víz a hazád! vizi lény vagy!
Lányokra vadászni jöttél ki a habból;
Oh ne tagadd! rád ismertem azonnal,
Rád bizony, haltüskéjü fogadról.“

Lebegnek alá-föl vidor arczczal,
De kissé idegen-szerűen,
Egymásra kaczagnak, rázzák fejöket
S most súgva az ifju beszél sebesen:

„Drága leánykám, gyöngyalakom,
Hej, nagyon is hideg a te kezed!
S habszínű; könnyü ruhádnak
Fodrán érzem a síma vizet.

Oh, ismerem ezt a kaczer lebegést,
S halld, mielőtt tova tűnnél:
Lelkemre, te nem vagy földi leány,
Néném vagy te csak, a — vizi tündér!“

Elhallgat a víg zene, vége a táncznak,
Könnyed lebegéssel válnak el aztán;
Fájdalom, jól ismerik egymást:
Megy hát mindenik a maga útján.

IV.

Álom.

Égett a nap és lobogott szivem;
Mély búval jártam-keltem csöndesen,
S mikor az éj leszállt: egy büszke, szép,
Magányos rózsaszálhoz sieték.

Hozzája léptem, titkon, hallgatag,
De két szememből könnyek hulltanak
S hogy bele néztem kelyhe mélyibe :
Csak úgy szikrázott szirma lángszíne.

El is szunnyadtam aztán hirtelen
S incselgő álmok játszottak velem :
Egy rózsás arczu kis lányt láttam én
Rózsás fátyollal szűzi kebelén.

Valami fénylőt adott és puhát,
Én azt egy aranyházba vittem át ;
Ott szólt a zene s tarka-barka nép
Kisérté tánczczal a szilaj zenét.

Csak úgy rengett a ragyogó terem,
Tizenkét tánczos járta szüntelen,
S ha véget ért az egyik táncz-darab,
Azonnal elkezdték a másikat.

Fülembe zsong e zene dallama :
„Tavaszdod vissza nem fordul soha !
Álmoknak éltél mindig, balgatag !
S ez óra sem más : álmok álma csak !“

Piros fény tört át a fellegen —
Viradt. Rózsámra néztem hirtelen.
De jaj! hova tűnt szirma lángszíne :
Féreg vergődött kelyhe mélyibe.

V.

A méhecske.

„Kis méhecském, jól vigyázz,
Megégsz, hogyha lángba szállsz !“
De a kis méh nagy bolond,
Nem hallja mit anyja mond.

Röpköd, száll a láng körül,
 Zum-zum-zum! és úgy örül.
 Mit sem ér a bölcs tanács:
 „Kis méhecském, jól vigyázz!”

Fiatal vér, balga vér,
 Szárnya csapkod, lángot ér;
 Most egy könnyű lobbanás!
 „Kis méhecském, jól vigyázz!”

Tűz-sebével tovaszáll,
 Tűz-seb után tűzhalál.
 „Kis fiacskám, bölcs szavak:
 A lánykáktól óvd magad!”

Az „Új tavasz”-ból.

1.

Hótól fehér fák alatt ülsz
 S hallod a szél vad zúgását,
 Fenn, fölötted, ködbe burkolt
 Néma felhők serge száll át.

Lenn, alattad, völgyek, erdők
 Vég-től-végig mind kihalva;
 Tél körötted, benned is tél,
 És szived, — az meg van fagyva.

De hirtelen sűrű pelyhet
 Hullatnak a zizegő fák
 S rossz kedvvel már azt hiszed, hogy
 Egész hóvihar szakad rád.

Nem hóvihar! Nem hóvihar!
 Boldog ijedéssel látod:
 Oh azok a fehér pelyhek
 Mind illatos, friss virágok.

Megdöbrentön édes csoda!
 Tavasz lesz a tél borúja,
 Hópelyhekből virág támad
 S szived, — szived szeret újra.

2.

Elbűvölön, szűziesen
 Fakadoz az erdők zöldje,
 A nap vigan lemosolyog:
 Szép tavasz, légy üdvözölve!

Csalogány! Már hallom dalod'
 A hogy zendül édesdeden,
 Hosszan, fájón, zokogóan —
 Merő szív az és szerelem!

3.

A tavaszéjnek csillagezre
 Biztatva néz a földi utra:
 Ha a szerelem porba sujtott,
 Ne csüggedj, várj! fölemel újra.

Csalogány csattog fenn a hárson,
 Oly kedves, bűvös az az ének!
 S ahogy a lélek mélyeig hat,
 Akként tör fölfelé a lélek.

4.

Szeretek egy virágot, és bánt és fáj nagyon,
 Hogy nem t'om melyiket?
 Beletekintek minden virágkehelybe és
 Keresek egy szivet.

Az alkonyi homályban csak illatoznak ők
 S a csalogány dalol.
 Egy mély szivet keresnék, minő az én szivem,
 Ha tudnám: merre, hol?

A csalogány csak csattog. Én értem teljesen
Az édes éneket.
Nagyon beteg mindkettőnk, beteg és szomorú,
Szomorú és beteg.

5.

Tavaszz, tavasz van újra,
Virul a lomb, virág;
Kék égen rózsaszínű
Felhők lebegnek át.

Csalogány is dalolgat
Ott fenn az ágbogon!
Báránycák ugrándoznak
A tarka pázsiton.

Én nem tudok ujongni,
Betegen fekszem itt
S álmodom hosszan, hosszan —
Az isten tudja: mit!

6.

Halk zenével lelkemen
Édes dalszó zendül át;
Kis tavaszdal, zengj vigan,
Vigan zengj és szállj tovább!

Virágokhoz küldelek.
Szállj, repülj el, messze ki!
S hogyha köztük rózsaszín lesz:
Üdvözlöm őt! mondd neki.

7.

A lepke szereti a rózsát,
Körötte röpköd szüntelen,
Reá meg aranyos sugárral
A nap ragyog szerelmesen.

Kibe szerelmes hát a rózsá ?
 Szeretném tudni igazán :
 Talán a zengő csalogányba,
 A néma est-csillagba tán ?

Nem tudom, hogy kibe szerelmes,
 De én, — én mindbe az vagyok :
 Szeretek lepkét, napot, rózsát,
 Csalogányt s esti csillagot !

8.

Minden lombon zene zendül,
 Daltól hangzik minden fészek :
 Ki lehet a karmestere
 Ennek a zöld erdőségnek ?

Talán az a szürke bíbicz,
 Mely ott guggol fontoskodva ?
 Vagy tán az a kakukk-madár,
 A ki ott ül kakukkolva ?

Vagy éppen a komoly gólya
 Hosszú csőrrel kelepelve,
 Mintha csak ő tudna hozzá —
 Míg az erdő zeng körötte ?

Oh bizony nem ! A karmester
 Itt van közel a szívemhez,
 Itt veri a taktust, érzem,
 S azt hiszem : a szerelem lesz !

9.

A tavaszéjnek hő lehére
 Kibujt a kert minden virága,
 Bizony szerelmes leszek újra,
 Ha szívem nem vigyáz magára.

A sok közül melyik virág lesz,
Melyért majd szívem lángra lobban?
A csalogányok arra kérnek,
Hogy a liljomtól óvakodjam.

10.

Tűz van! tűz van! Zúg a vészharang,
Elvesztettem végkép a fejem!
A tavasz és két szép szemsugár
Titkos tervet szőnek ellenem.

A tavasz és két szép szemsugár
Uj örvénybe csalnak engem ők!
Azt hiszem: a rózsá s csalogány
Szintén komoly összeesküvők:

11.

Könnyet nekem! szerelemtől,
Édes bűtől lángolót!
S félek, hogy e balgatag vágy
Teljesül is még utóbb.

Boldog nyomor, keserű kék,
Égi kín, — oh szerelem!
Sebeiből ki se' gyógyult:
S újra téped kebelem!

12.

Hogyha mellettem elhaladsz
S ruhád érint csöndesen:
Szívem ujong és rohanva
Száll utánad, édesem,

Ekkor aztán visszafordulsz,
Rám emeled nagy szemed
S szívem alig bír követni,
Ugy megdöbben, megijed.

13.

Reám tekintesz kék szemeddel
 Ragyogón, kedvesen,
 S egyszerre oly zavart leszek, hogy
 Nem bírok szólni sem.

Mosolygó kék szemed egész nap'
 Szemem előtt lebeg
 És kék ábrándok óceánja
 Zsong a szívem felett.

14.

Virágok közt bolyongok
 S velök virágozom ;
 Akár csak alva járnék,
 Tántorgok az uton.

Leánykám, tarts erősen,
 Mert könnyen meglehet,
 Hogy lábaidhoz omlok . . .
 S a kertben – nagy tömeg!

15.

Mint a holdnak halvány képét
 Rengeti az éji hullám,
 Míg maga a hold nyugodtan
 S biztosan száll égi utján :

Te is olyan nyugton, bizton
 Jársz, galambom ; csak képmásod
 Remeg, reszket a szívemben,
 Mert szívem is reszket, látod.

16.

Szívünk hát megkötötte
 Immár a szent frigyet ;
 Szíved megértett engem
 És szívemen pihent!

Csak a rózsát, mely kebled'
Ékíté angyalom,
— Szép szövetségesünket —
Nyomtuk végkép agyon.

17.

Emlékemben álmok égnek,
Melyek immár tovavesztek.
Mi zokog bús hangod árján,
Hogy engem így megremegtet?

Kérlek, ne mondd azt, hogy szeretsz,
Jól tudom: a földi szépség —
A tavasz és a szerelem,
Egykor csúful járnak végkép.

Kérlek, ne mondd azt, hogy szeretsz,
Csókolj s hallgass, én angyalom.
S mosolyogj, ha holnap majd a
Hervadt rózsákat mutatom.

18.

Ibolyákat küldök reggel
(Kora szedés erdőmélyen!)
Esténkint meg rózsát viszek,
Melyet alkonytájba' téptem.

Tudod-e, hogy illatnyelven
Mire kérnek ők angyalom?
Nappal légy jó, légy hű hozzám
S éjjelenként szeress nagyon.

19.

A levél, melyet irtál,
Mulattat, angyalom.
Nem akarsz már szeretni,
De sokat írsz nagyon.

Tizenkét sűrű oldal!
Egész kis kézirat!
Ki túlad szeretőjén,
Nem ír ilyen sokat.

20.

Bár örökké bájaidat
Zengi lantom, énekem;
Ne aggódj', hogy szerelmünket
A világnak fölfedem.

Rózsa-erdő legmélyén van
Az az égő, nagy titok;
Az a titkos, rejtelmes tűz
Csöndben, híven ott lobog.

S ha a rózsák szikrát szórnak,
Az sem okoz semmi bajt:
A világ nem hisz csodában
S költészetnek tartja majd!

21.

Hegyre, völgyre őszi ködök
S hideg álmok fátyla hull,
Mint megannyi váz: a bús fák
Állnak koronátlanul.

Csak egy némán szomorú fa
Nem hullatta el diszét
S mintha sűrű könnytől áznék —
Meg-megrázza zöld fejét.

Szivem éppen olyan, mint e
Koronátlan bús vadon;
Még csak egy fa virít benne:
Emléked ez, angyalom!

Dalok.

1.

Egy szép csillag tűnik fel éjszakámon
 És beragyogja sivatag magányom,
 Biztatva, tündökölve néz felém . . .
 Ne csalj meg, égi fény!

Mint hold felé sötét tenger dagálya:
 Emelkedik és csapkod lelkem árja
 Feléd, új élet álma, szebb remény . . .
 Ne csalj meg, égi fény!

2.

Ugy-e jó karjaimban
 S szivemen jó nagyon?
 Eged vagyok, leánykám,
 S te legszebb csillagom!

Nézd, ott alant bohó nép
 Lót-fut, nyüzsög, remél:
 Kiabál valamennyi,
 S mind igazat beszél.

Bolondok! Egy a mással
 Ok nélkül hajba kap
 S a fej-beverés köztük
 Még mindig szép divat.

De jó így messze tőlük,
 Jó, édes így nagyon!
 — Rejtőzzél hű egedbe
 Ragyogó csillagom!

3.

Ha együtt vagyok veled, édes,
 Körülvesz pompa, fény,
 Szivem dús, mondhatatlan gazdag,
 Egész világ enyém.

S ha el kell válnom, drágám, tőled,
 Ha nem ölel karod :
 Oda van minden gazdagságom
 S ismét koldus vagyok.

4.

Szemét gyöngéden befogom,
 Ugy csókolom meg ajakát ;
 Kíváncsi rá, hogy mért teszem
 S faggat, hogy adjam az okát.

Késő estétől reggelig
 Csak kérdez, faggat untalan :
 „Miért fogod be két szemem,
 Ha megcsókolod ajakam ?“

Én nem mondom meg, mért teszem,
 — Magam sem tudom az okát —
 Szemét gyöngéden befogom
 S úgy csókolom meg ajakát.

5.

Ha ifju szívek megrepednek
 Nevetnek fenn a fényes csillagok,
 Nevetnek és a kék magasból
 Lehangzanak hozzánk e szózatok :

„Szegény emberkéek! hogy' lobognak
 Lélek teljes tűzével égnék!
 És egymást mégis elkinózzák,
 Halálra gyötrik a szegények !“

E rontó, romboló érzelmet
 Nem érezzük mi, boldog csillagok*.
 Azért halandó lenn az ember
 S azért vagyunk mi — halhatatlanok

6.

Ki a szabadba! zöld erdőbe, hol
 Virágok nyílnak és madár dalol,
 Mert majd a sirban szemem és fülem
 Földdel lesznek borítva rémesen,
 S nem láthatok virágot nyílni már
 És nem hallom, ha dalt zeng a madár ...

7.

Kössünk békét, virágim,
 Végződjék a harag;
 Csevegjünk, nevetgéljünk,
 Örüljünk újolag.

Fehér kis gyöngyvirágom,
 Ti tarka szegfüvek,
 Piros, ragyogó rózsák,
 Kék nefelejts-szemek —

Jertek, jertek, virágim!
 A tietek vagyok:
 De a rossz rezedáról
 Tudni sem akarok.

8.

Nem sokáig hitegetett
 Az üdv, mit hazudtál nekem:
 Arczod — hazug álom gyanánt —
 Keresztül lengett szívemen.

De jött a reggel, jött a napfény,
 Köd és sötétség szertefolyva —
 Bevégeztük már réges-régen,
 Mielőtt elkezdettük volna.

9.

Merőn áll mint a szálfá,
Kinozza hó, fagy, fergeteg.
Gyökeret ver a lába,
Két karja ég felé mered.

Igy sorvad Bagirutha,
Mig Brahma szánva néz alá
S az egek magasából
A Ganges habját önti rá.

De én hiába égek
A szenvedések kínpadán —
Szemed egéből, Emma,
Nem hull egy cseppnyi víz se rám !

10.

Tudni vágnám : a szerelem
Okozta, hogy bolond lettem ?
Vagy már bolond voltam régen
S ez okozta, hogy szerettem ?

Mondd meg végre az igazat,
Mondd meg kérlek, drága Emma,
Bolond vagyok, szerelmes is,
S hozzá : gyilkol e dilemma !

11.

Fölségesen töltöttem a napot
S az estét még fölségesebben ;
A bor nagyon jó volt és Kitty szép,
Szivem meg végkép telhetetlen.

Azok a piros ajkak mily vadul,
Mily részegítőn csókolgattak !
Azok az éjszemek mily szeliden,
Esengve, kérve marasztaltak !

És végre még szöknöm se' lehetett
 Máskép, mint egy kis csselfogással:
 Összekötöztem hófehér kezét
 Elomló, szénsötét hajával.

12.

Mindenki kedvesével jött ide,
 És minden arcz oly nevető, vidám;
 Hő nyári éjen, ünnepzaj között
 Csak én bolyongok árván, egymagán.

Csak én bolyongok búsan, betegen,
 Kerülve tánczot, boldog arczokat;
 Terhemre van a fény, a zeneszó:
 Elmém ott jár a távol ég alatt.

Tulipánt meg rózsákat tépdelek
 Zavartan, szomorúan, csöndesen,
 Csak tépem őket s nem tudni: kinek!
 Mig elhervadnak, és velök — szívem

13.

A mikor a rózsa nyillott
 S csalogányok dalolgattak:
 Keblem' akkor ölelgetted,
 Ajkam' akkor csókolgattad.

Itt az ősz! A rózsa hervadt,
 Dal se hangzik az avarban.
 Immár te is tovatüntél
 És én egyedül maradtam.

Hideg, hosszú téli éjek! —
 Meddig hagysz ily elhagyottan?
 Vagy mindig csak a boldogság
 Tünt álmiról álmodozzam?

14.

A sárga lomb megrezdül,
Lehullanak a levelek,
Minden, mi kedves és szép,
Elhervad, aztán sírba megy.

Az erdők őszi ormán
Szomorú napfény lengedez :
Ez a bucsuzó nyárnak
Utolsó, fájó csókja lesz.

Ugy érzem, mintha hosszan,
Szivemből sirnom kellene ;
Eszembe jut e képről
Válásunk, szivem élete !

Oh jaj ! El kellett válnunk,
Bár tudtam : gyászos lesz a vég ;
Te a haldokló erdő —
Én a bucsuzó nyár valék.

15.

„Oh, a kedves, kedves költő !
Gyöngyszem minden költeménye !
Lenne csak itt, megcsókolnánk
Sok ezerszer, forrón érte !“

Szeretetreméltó hölgyek
Igy gondolták ezt magokban,
S én ezalatt száz mértföldre,
Távol földön sorvadoztam.

S északon az mitse használ,
Hogy szép ideje van délnek
Es elképzelt csókoktól a
Sovány szív nem lesz kövérebb !

16.

Ez a két hölgy tudja, költőt
Megtisztelni hogy' lehet:
Nagy ebédre hittak minket,
Múzsámat és engemet.

A leves, az kitünő volt,
Bort is ittam pazarul,
Fejedelmi volt a kappan
És tüzdelve volt a nyul.

Költészetről is beszéltünk,
Végre nem fért több belém —
És a nagy megtiszteltetést
Illón megköszöntem én.

17.

Oly kedves, oly szép mind a kettő!
Választanék, — de melyiket?
A mama igazán szép asszony,
De lánya is bájos gyerek.

Tapasztalatlan, fehér teste —
Ha nézem, olyan megható.
Am az a szempár, mely beszélget
S meg is ért: szintén izgató.

Az egyszeri számár is így volt
Két boglya közt, mint én vagyok:
Tünődve állt, melyik boglyából
Kaphatna ízesb abrakot?

18.

Egy szép lánykáról álmodám,
Haja befonva dús hullámban.
Együtt ültünk zöld hárs alatt
A kékszin' nyári éjszakában.

Szerettük egymást s csókolóztunk
 Gyönyörben, búban egyaránt;
 A csillagok fenn sóhajtoztak
 S irigységgel néztek le ránk.

Fölbredék. Körültekintek.
 Magam vagyok a bús homályba'.
 Az égen némán és közönnyel
 Ragyog a csillagok világa.

19.

Álmodozó erdőségben
 Bolygok csöndes estvelen,
 És úgy rémlik: te is itt vagy,
 Te is itt jársz, kedvesem.

Ez nem a te fehér fátylad?
 Nem a te hű arczod ez?
 Vagy csupán a hold sugára —
 Mely a lomb közt lengedez?

Saját könnyem hallanám-e
 Folydogálni csöndesen?
 Vagy igazán te vagy, a ki
 Sirva jársz itt körüllem?

20.

A nyugalmas tengerpartot
 Fátyolos éj árnyba vonja,
 Fellegek közt nyargal a hold
 És a hullám ezt mormolja:

„Az az ember ott, bolond lesz
 És lehet, hogy szerelmes is,
 Mert oly búsan s vidoran néz,
 Vidám is, meg keserves is.“

Hanem a hold lenevet most
 S leszól égi magasából:
 „Bolond is, meg szerelmes is,
 Meg költő is — ráadásul!”

21.

A mit ott szállni látok,
 Az egy fehér sirály —
 Sötét hullám felett leng ...
 A hold magasan áll.

A vizből bálna s rozmár
 Leskődve kandikál.
 Lecsap s felszáll a csüllő ...
 A hold magasan áll.

Oh szegény üldött lélek,
 Fájdalmaid könnyre vál':
 Közel a hullám hozzád —
 A hold magasan áll.

22.

Holdfényes, szép tengertükör!
 A habok búgnak halkán.
 Szivem úgy reszket, oly nehéz ...
 Dalt hallok szakadatlan.

Egy régi dalt, az elmerült
 Elsülyedt városokrul,
 Hol néha most is ima zeng
 S a harang meg-megkondul.

De istenem! mi haszna hát
 Harangnak és imának?
 Hisz a mi egyszer sírba szállt,
 Az többé fel nem támad!

23.

Hogy szeretsz: oh azt tudtam,
Rég kitaláltam én,
De mikor megvallottad —
Alig hogy hihetém.

Fel a hegyekre másztam,
Ujongtam odafent,
S a tengernél zokogtam,
Mikor a nap lement.

Tűzlángu büszke napként
Lobogva kél szívem,
S szerelmem tengerébe
Tünik le fényesen.

24.

A csüllő mily kíváncsin
Szállt el fejünk felett,
Látván, hogy ajkaidhoz
Tartom a fületem.

Bizonynyal tudni vágyná,
Mit adott ajakad:
Csókot adott-e forrót,
Vagy édes szavakat?

Magam se tudom, mit zeng
Lelkem viszhangja, mit?
Ugy összefolynak benne
Szavad és csókjaid.

25.

Szürke éj a tenger felett,
Csillagok a halvány égen;
A hullámból néha-néha
Dalhang sir fel hosszan, mélyen.

Zizeg, zúg az északi szél,
Fénylő habot játszva renget —
És a habok, mint megannyi
Orgonasíp, zengedeznek.

Csodálatos, különös dal!
Imaszerű s mégis oly vad —
Merészen tör föl az égbe,
Csapkodva a csillagokat.

És úgy rémlik: a csillagok
Nőnek, nőnek, hihetetlen,
Végül: rémes tűz- napokként
Keringnek a végtelenben,

Dalolnak a zene mellé
S daluk szava szerte szárnyal —
Mint megannyi tűz-csalogány
Sziporkázó sugárszárnyal.

Mily hatalmas harsogás ez!
Égnek, földnek álma zendül —
És szívemen a gyönyörök
Zivatara zúg keresztül . . .

26.

Árny-csókók és árny-szerелеm
Árny-élet, — oh ennyi csak!
Hiszed, bohó, az örökre
Változatlant, igazat?

A mit birtunk és szerettünk,
Mint az álom eltűnik:
Szívünk feled, éjbe borul
S becsukódnak szemeink.

27.

A lányka sóhajtozva állt
 A tengerpart felett,
 Nagyon megindította őt
 A pompás naplement.

Kisasszony, legyen ön vidám,
 A sóhaj mitsem ér :
 Itt elől most lemegy a nap
 S hátul majd visszatér.

28.

Hajóm fekete vitorlákkal
 Száguld a szilaj tengeren.
 Tudod, mily' bús vagyok, és mégis
 Keserítéd az életem.

Szived — akár a szél — galambom,
 Csapodár, csélcsap, hűtelen.
 Hajóm fekete vitorlákkal
 Száguld a szilaj tengeren . . .

29.

A partot mossák, ostromolják
 A habok szilajon,
 Zúgnak, omolnak s szertefolynak
 A szürke homokon.

Erős, hatalmas árral zúgnak,
 Növekszik erejük,
 Sőt valóságos dühbe jönnek —
 Mit használ ez nekünk ?

30.

A tenger napfényben ragyog,
 Aranyos egész felszine:
 Barátim, hogyha meghalok,
 Temessetek a mélyibe!

Mindig szerettem én a tengert
 S bizonynyal ő is engemet:
 Elomló, zsongó habja gyakran
 Lehűtögette szívemet...

31.

Az istenek most alusznak
 Köpenyükbe burkolózva,
 Hallom szörnyü hortyogásuk':
 Attól van ily csúf időnk ma.

Szilaj idő! Majd széttöri
 Hajónkat a viharos hab.
 Ki fékezi meg e szelet
 S e gazdátlan hullámokat?

Árbocz recscsen, borda roppan —
 De én erről nem tehetek:
 Köpenyembe burkolódzom
 S alszom hát, mint az istenek.

32.

Rég elfeledt, drága szempár!
 Babonázó búbáj fénye!
 Kitym szelid mosolygása
 Mintha újra megigézne.

Kedves ajka visszacsókol
 Tünt időkbe uj hevével,
 Mikor nappal bolondultam
 S boldog voltam minden éjjel.

33.

Fennen vitatja hiuságom,
 Hogy rejtegeted lángodat.
 De belátásom bölcsen sejtí,
 Hogy hozzám csak nagylelkű vagy.

Részvétellel ölelsz hű szivedre,
 Kit annyian kicsinylenek,
 És jó vagy hozzám, mert tudod, hogy
 Sokan gyilkolnak engemet.

Oly áldott vagy, oly drága, kedves !
 Oly vigasztalók csókjaid !
 Hangod illatos, mint a rózsa
 S lágy dallamként elandalít.

Olyan vagy, mint a távol csillag,
 Magasból tündökölsz le rám :
 Befényesítéd minden búmat,
 És besugárzod éjszakám.

34.

Oly szép, oly szép az eltűnő nap,
 De szemeidnek tiszta fénye szebb ;
 Búsan sugárzanak szívembe
 Az eltűnő nap és tekinteted.

Válást jelent a bucsuzó nap,
 Gyászt, éjszakát szívünknek oh leány !
 Szívem s szemed közt nemsokára
 Örök végzetként zúg az óceán . . .

35.

Oly kedves a levélke,
 Oly megható, mit tőle kaptam !
 Szeretni fog — igéri —
 Örökre, híven, mondhatatlan.

Unatkozik szegényke
 S felém száll szíve minden vágya :
 „Jönnöd kell, át kell jönnöd;
 Mihelyt teheted, Angliába !“

36.

Szökell, szalad a bárka,
 Mint könnyü lábu zerge ;
 Mindjárt itt lesz a Themse
 És én a Regents-parkba.

Ott lakol, Kitty lelke,
 Ott, ama szürke parton —
 Fehérebbebb testü asszony
 Nincs a Cityn s West-Enden.

S te vársz, — oh szinte látlak !
 Tüznél a tea-készlet,
 Melléje tolsz egy széket
 S készíted a — teámat . . .

37.

A tegnap esti csók,
 A boldog üdv ma — rom.
 Sokáig a hű szerelem
 Soh'sem volt birtokom.

Kiváncsi nők gyakorta
 Kerestek üdvöt itt,
 Aztán szivembe néztek, és
 Menekült sorra mind.

Kaczagva ment el ez,
 A más elsápadott ;
 Csak Kitty sirt keservesen
 Mielőtt elhagyott . . .

38.

Ha egymás mellett elmegyünk —
 Nehogy köszönj, mert pórul járunk!
 Majd később, mikor honn leszünk,
 Mindent pompásan elcsinálunk.

39.

Óriás narancs gyanánt
 Száll a hold a fellegekben
 S beragyogja a vizet
 Arany fénynél fényesebben.

Járok itt a part felett,
 Hol a habok véget érnek,
 És a fehér viz alól
 Hallok édes, lágy beszédet.

Ah, az éjjel hosszú ma,
 Szivem nem tud néma lenni:
 Szép hablányok jőjjetek
 Táncolni meg énekelni!

Öletekbe vágyom én!
 Itt a lelkem, testem — jertek!
 Csókra, dalra vágyom én:
 Csókkal, dallal öljetek meg!

40.

Át fogsz ölelni forrón
 Te életem, te lelkem!
 Karoddal, lábaiddal,
 Egész testeddel engem.

* * *
 És át is ölelt immár,
 Átkulcsolt minden tagja,
 Boldog Laokoont, a
 Kigyók legbájosabbja!

41.

Dalt dalra zengve, költve —
 Nem hoztam semmit össze:
 Összhang volt a czélom neve;
 Semmire sem mentem vele!

42.

Szerelem s gyűlölet, gyűlölet s szerelem —
 Keresztül mentem én, keresztül mindenem,
 De semmisem maradt a mult emlékeül:
 Magam maradtam itt belőle egyedül.

43.

Az ember nagyon boldoggá lesz
 S fáradttá is határtalan —
 Ha három csinos szeretője,
 És összesen két lába van.

Reggel az egyik kedvesemhez,
 Este a másikhöz megyek,
 A harmadik maga jön hozzám,
 Ha megkondítják a delet.

Csak két lábam van, három kedves!
 Azért hát — isten veletek!
 Falun akarom élvezgetni,
 Csendben a szép természetet.

A „Lazarus“-ból.

1.

A ki gazdag, nemsokára
 Bizonynyal még gazdagabb lesz.
 És a kinek kevese van,
 Kevese is könnyen elvesz.

De ha éppen semmid sincsen:
 Sorsodat az ördög vigye!
 Élni, lump, csak annak szabad,
 A kinek van valamije.

2.

Középkori durvaságon
 Győz az isteni művészet:
 Zongora a fő-eszköze
 Ennek az új műveltségnek.

A vasutnak szintén sokat
 Köszönhetnek a családok:
 Könnyebben felkeresheti
 Az ember a rokonságot.

Szinte-szinte sajnálom, hogy
 Hátgerinczem sorvadása —
 Nem hagy tovább itt időznöm
 E haladó, szép világba'!

3.

Ne gondold, hogy butaságból
 Tűröm annyi vad szokásod,
 Azt se, hogy tán isten vagyok,
 A ki mindig megbocsátok.

Álnokságod, ravaszságod
 Persze türtem, mitse szólva:
 Ha más van az én helyemben,
 Régen agyonütött volna.

Nehéz kereszt! Mindegy! Hordom
 S nem lesz vége türelmemnek;
 Asszony, azért szeretlek, hogy
 Bűneimért megszenvedjek.

Magad vagy a tisztító-tűz,
 De majd jön a váltás napja
 S kiment engem karjaidból
 A hatalmas isten karja!

4.

Egy ezredéve, vagy régebben
 Túrjuk egymást testvérileg,
 Te tőröd, hogy én élek
 S én tűröm őrjöngésidet.

Csak olykor, zord napokban,
 Kínoztál kissé engemet
 S vérembe mártogattad
 Hizelgőn nyájas körmödet.

Barátságunk ma biztos,
 Sőt napról-napra biztosabb
 Már magam is őrjöngök
 S olyanná válok, mint te vagy.

5.

Egy öröklét minden órárn,
 Másznak renyhén, másznak lomhán.
 Otromba nagy szürke csigák,
 Szarvuk' hogyan nyujtogatják.

Néha a vak ürességbe,
 A ködök nagy tengerébe —
 Mintha egy kis fény ragyogna,
 Mintha a te szemed volna.

Rögtön az is éjbe mélyed, —
 Vége minden üdvösségnek
 S nem marad, — egy tudatom csak:
 Tudata nagy nyomoromnak.

6.

A nappal az éjbe szerelmes,
 A kikelet a télbe,
 Az élet a halálba —
 És, kedvesem, te belém.

Szeretsz s már körülötted
 Lengnek a zord árnyékok,
 Szived vére kiomlik
 S virágaid szirma lehull.

Hagyj el. Légy csak a napfény
 Árján lengedező
 Pillangók szeretője,
 S hagyj engemet és az örök bút!

7.

A bokrétát, amelylyel engemet
 Nőm mosolyogva s félve meglepett,
 Elutasítám. Iszonyatot érzek,
 Mikor a nyiló virágokra nézek.

Azt súgják nékem ők bús hangokon,
 Hogy már nem az élőkhöz tartozom,
 Hogy síri árnyban van az én helyem —
 Oh én elhantolatlan gyásztetem!

S ha szagolom a virágillatot —
 Hangos, heves sirásra fakadok;
 E szép világból, hol fény, szerelem:
 Csupán a könny, a könny maradt nekem.

Gyakran boldog valék, boldog felettébb,
 Látván a vidám operák balettjét;
 De most, minthogyha csúszni hallanám
 A férgemet koporsóm oldalán . . .

Ti hozzámlengő virágillatok!
 Ti a virágos, illatos napok
 Vig tánczcsoportját, zengő khórusát
 Lebegtetitek im, előttem át.

Zeng a czintányér, csöng a castagnetta,
 Libeg a tarka ruhák röpke fodra;
 De sürgés-forgás, zene, zaj se kell —
 Mindez még inkább izgat, ingerel.

El a virággal! Nem szivelhetem
 Az édes illatot, mely énnekem
 Tünt kéjkről regél — oh gyászdolog!
 Zokognom kell, ha rájuk gondolok...

8.

Lejár a homok-óra, le,
 A végső porszem is leszáll,
 Nőm! nőm! oh édes angyalom!
 Kitép karodból a halál.

Kitép karodból, drága nőm!
 Hiába küzdesz ellene;
 Durván kiúzi lelkem' is,
 Hiába harczol ez vele.

Abból a házból úzi ki,
 Mely olyan kedves volt neki
 S most reszket, vergődik szegény
 És „merre menjek?” kérdezi.

Ah nem segíthet bajomon
 Sem hánykolódás, sem harag!
 Testnek s léleknek, férj s feleségnek
 Sorsuk, hogy végre — váljanak.

9.

Örök idő! de hosszú vagy!
 Ezer évnél szinte több.
 Ezer éve, hogy sülök már,
 És még egyre csak sülök.

Örök idő! de hosszú vagy!
 Ezer évnél szinte több.
 Végül jönnek s mindenestül
 Felfalnak az ördögök.

10.

Vágyam betelt. Fenéig ittam
 A szerelemnek poharát:
 Erős ital, mint a cognac-puncs,
 És fölemésztő, mint a láng.

Most a barátságot dicsérem,
 A szívnek ezzel nincs baja,
 S jótékony a kihúlt gyomorra,
 Akár egy csésze langy thea.

11.

Te fölidéztél búverővel,
 Sirom' feltörte vad jajod —
 És lángomat, mely újra éltet,
 Többé nem csillapíthatod.

Tedd égő ajkad ajakamra,
 Az élők csókja mily meleg!
 Magamba szívom egész lényed:
 A holtak — telhetetlenek!

12.

Márczius volt, hogy szerelmes levék
 És elmém, szívem megbetegedék;
 De hogy a szép május megérkezett,
 Gyászomnak is azonnal vége lett.

Úgy három óra tájban délután
 — Köröttünk csendes, ábrándos magány —
 A gyeppadon, a lengő hárs megett,
 Szerelmem' ott vallottam meg neked.

Minden virág dus illatot lehelt,
 A csalogány édes dalt énekelt,
 De szép dalát hiába zengte nekünk:
 Sokkal fontosabb dolgokról beszéltünk.

Sirig tartó hűséget esküvénk . . .
 Az órák tűntek. Alkony lett s sötét,
 De mi sokáig ültünk ott az árnyban,
 És zokogtunk a hangtalan magányban.

13.

Ez a halál . . . Oh hadd kiáltsa,
 Mit büszkén titkolt el szívem:
 Csak értted, értted vert! Igen!
 Te voltál minden dobbanása!

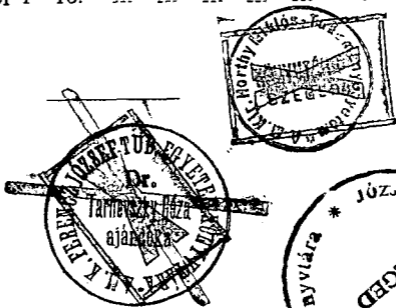
Kész a koporsó. Im lefekszem
 S mély sirban nyugton alhatom.
 De te, Marim, én angyalom,
 Te sirsz és nem feledsz el engem!

Megtördeled kezéd' is értem —
 Oh! vigasztaljon a tudat:
 Minden jónak s mi szép, mi nagy,
 Gyász-sorsa, — hogy rossz véget érjen!

TARTALOM.

Bimini	3
Tanhäuser.....	27
Románczok :	
Rhampsenit	34
A Hardenbergen	36
Találkozás	37
Álom	38
A méhecske	39
Az „Uj Tavaszról“ 1—43.	40
A „Lazarus“-ból 1—13.	65

KÖLTŐK ALBUMA

SZERKESZTI RADÓ ANTAL.

Nagy negyedrelű diszmű, fényes kiállításban, melyhez hasonló eddig magyar nyelven nem jelent meg. Remek diszkötésben, 28 részben fénynyomatú, részben heliogravure műmelléklettel.

Az anthológiában képviselt költők:

Arany László	Kozma Andor	Szabolcska Mihály
Ábrányi Emil	Jakab Ödön	Szalay Fruzina
Bartók Lajos	Ignótus	Szávay Gyula
Bulla János	Kiss József	Szász Károly
Dömötör Pál	Lévay József	Torkos László
Endrődi Sándor	Makai Emil	Vajda János
Fejes István	Móra István	Váradí Antal
Gyulai Pál	Palágyi Lajos	Vargha Gyula
Heitai Jenő	Pósa Lajos	Zichy Oéza
Inczedy László	Reviczky Gyula	és
Komóczy József	Szabó Endre	-számos mások

A *Költők Albuma* a magyar festőművészek színét-javát is egyesíti, tehát mintegy *művészeink anthológiája* is. Részt vett e munka illusztrálásában jóformán az *egész magyar művészgárda*, küli a töle telhető legjobbat nyujtva.

Az anthológiánál közreműködő festők:

Baditz Ottó	Ferenczi Károly	Knopp Imre	Spányi Béla
Bihari Sándor	Grünwald Béla	Kriesch Aladár	Spányik Kornél
Both Menyhért	Halmi Arthur	László Fülöp	Székely Árpád
Cserépy Árpád	Hegedűs László	Mannheimer O	Szlányi Lajos
Csók István	R. Hirsch Nelly	Márk Lajos	Tull Ödön
Dudits Andor	Ipoly Sándor	Olgay-Ferencz	Ujváry Ignác
Faragó József	Jendrássik Jenő	Palaki László	Vágó Pál
Fényes Adolf	Karvaly Mór	Pap Henrik	Vajda Zsigmond
Ferraris Arthur	Klimnách László	Réthy István	

E művészek képei legnagyobb részt gyönyörű *heliogravure*ekben vannak sokszorosítva, még pedig elsőrangú intézetekben. E külön papírra nyomott *műmellékleteken* kívül számos *incizidés* rajz diszít a szöveget.

Ára 28 forint. E diszművet a kiadó cég havi *részlet fizetésre* is szállítja. — Megjelent:

LAMPEL R. (Wodianer F. és Fiai)

és k. uőv. könyvkereskedés, könyvkiadóhivatalában

BUDAPESTEN, VI. ker., Andrásy-út 21. sz. a.

